

Ervaringen

De bezoeksregeling voor coronavrije verpleeghuizen is verder versoepeld. Ook in De Wieken in Papendrecht. Onze bewoners mogen hun dierbaren weer volop zien. Voor mevrouw Maria de Gans (87) is dat onder andere haar dochter Henny Tukker.

‘Stel je voor dat je elkaar een paar keer per week ziet, samen lekker gaat wandelen en een kopje koffie drinkt op een terrasje. Daarbij neem je de tijd om met elkaar te kletsten, lachen, knuffelen en samen oude liedjes te zingen. Het was onze vaste routine en er kwam abrupt een einde aan door het ongezellige virus, zoals mijn moeder en ik het coronavirus noemen’, vertelt Henny. ‘We hebben elkaar 11 weken niet kunnen zien. Het was een moeilijke tijd voor mijn moeder, vooral omdat zij door zieke hersenen niet begreep waarom ik ineens niet meer langs kwam. Zij was erg verdrietig en werd onrustig. Op een gegeven moment gaf zij aan dat ik haar moest komen halen, omdat zij het weer terug naar huis wilde.’

Emoties

Mevrouw De Gans reageert zichtbaar geëmotioneerd: ‘Ja, want ik was je kwijt en kon je nergens meer vinden.’ Henny legt uit, terwijl ze haar moeder liefdevol aankijkt: ‘Daarom heb ik mijn moeder uitgelegd dat ik door het ongezellige virus bij haar weg moest blijven, zodat ze niet besmet zou raken. Dat zeg ik nu zo even, maar het was ook voor mij heel lastig. Ik werk zelf in de zorg; ik weet waarom deze strenge maatregelen nodig waren, maar gevoelsmatig vond ik het een heel ander verhaal. Mijn zus en ik hielden daarom op zoveel mogelijk andere manieren contact. Via Skype bijvoorbeeld, konden we mijn moeder drie keer per week zien en spreken. Ook belden we haar als ze erg verdrietig was. Het was ook fijn om met de zorgverleners - voor hen niets dan lof - het beste voor mijn moeder te realiseren. Zo gaven zij haar aromatherapie waar ze rustiger van werd, kwam de geestelijk verzorger langs en kon zij om de week een online kerkdienst bijwonen en de liederen meezingen.’

Afleiding op afstand

Op afstand probeerde Henny haar moeder zoveel mogelijk afleiding te bieden. 'Ik maakte een herinneringsdoos voor mijn moeder. Dit is een kistje met oude voorwerpen waar mijn moeder goede herinneringen aan heeft. De zorgverleners konden dit doosje erbij pakken op momenten dat mijn moeder erg verdrietig en onrustig was. Henny pakt het kistje erbij en legt uit daar haar moeder door de voorwerpen en foto's uit de doos als het ware terug in de tijd gaat en daardoor wordt afgeleid "van de tijd waar we nu middenin zitten". Ook helpen de prikkels haar om overdag wakker te blijven. Van de 87ste verjaardag van mevrouw De Gans maakte Henny met hulp van de zorgverleners feestje. 'Ik bracht een mand langs met een tafelkleed, servetten, bordjes en gebak. De zorgverleners hebben aan een feestelijk gedekte tafel met mijn moeder en een paar andere bewoners taart gegeten. Ook kookten zij haar lievelingsmaaltijd: asperges met ham en ei. Het was de eerste verjaardag van mijn moeder die mijn familie en ik hebben gemist. Toen ik hoorde en zag en dat zij een leuke verjaardag heeft gehad, waren we als familie blij en dankbaar ondanks ons eigen verdriet om het gemis.'

Weer een beetje normaal

De eerste keer dat Henny en haar moeder elkaar weer zagen, was een emotioneel en prachtig weerzien. 'Mijn moeder begon te trillen en huilen toen ze mij herkende en ik hield het ook niet droog', vertelt Henny nu zichtbaar geëmotioneerd vanachter haar mondkapje. 'Ik ben zo blij dat ik weer bij mijn moeder kan zijn en we mogen dankzij de versoepeling van de bezoekenregeling samen weer lekker ons vaste rondje wandelen. Mijn moeder is een buitenmens en geniet er ontzettend van. Gelukkig is alles langzaamaan weer een beetje normaal. Wat mij betreft niet te snel, maar met kleine stapjes vooruit. Het bezoek moet tenslotte goed en veilig blijven gaan voor alle bewoners om een tweede coronagolf proberen te voorkomen.'

- [Meer informatie over de verruimde bezoekenregeling in onze woonlocaties](#)

[Naar het overzicht](#)